

Posudek na bakalářskou práci Jany Bornové

Komparativní analýza české a španělské ústavy se zaměřením na rozdíly dané odlišnou formou státního zřízení a rozbor příslušné právní terminologie

(Filozofická fakulta JU, České Budějovice 2017, 59 stran)

Autorka si pro svoji práci zvolila téma, která vhodně propojuje skladbu předmětů jejího studijního plánu. Jejím cílem je porovnat pojetí jednoho dílčího aspektu (forma státního zřízení) v ústavě České republiky a Španělského království. Sekundárním cílem je analyzovat slovní zásobu z dané sémantické oblasti, a to nejen podle významu, ale částečně i z pohledu translátologického. Oba dva cíle byly podle mého názoru vcelku naplněny. Autorka postupovala poměrně standartním a logickým způsobem: svoji práci rozdělila na dva větší, vzájemně propojené celky. První část (komparativní analýza) je zpracována zejména na pozadí pramenů legislativních (ústavy obou států z různých období), dostupných v internetové podobě. Autorka vzhledem k povaze svého tématu pracovala převážně se španělskými verzemi jednotlivých materiálů a je proto nutné z tohoto úhlu pohledu říci, že se s jejich prezentací v češtině vyrovnala velice dobře. Oceňuji, že v textu rušivě neinterferuje výchozí jazyk originálu, a zdá se mi, že i jednotlivé údaje jsou uváděny faktograficky přesně. Chválím také, že autorka obsah jednotlivých materiálů shrnuje a parafrázuje vesměs vlastními slovy, to svědčí o tom, že problematice se snažila porozumět a že byla schopna vyexcerpovat z nepochybně obsáhlých pramenů pouze informace zásadní a související s tématem diplomního úkolu. Koncepti teoretické části bych vytkla snad jen poněkud ostrý přechod mezi kapitolou 2 a 3 (mezi str. 21-22) – tato výtka se týká i přechodu mezi kapitolou, kde končí komparativní analýza a začíná jazyková analýza (str. 32?), místy i prohršky proti českému jazyku (viz níže).

Za poněkud slabší již však považuji část, kde se autorka zaměřuje na konkrétní práci s jazykovým materiálem. Tato část na mne působí trochu nekoherentním dojmem, zdá se mi jakoby místy poněkud absentovat smysl některých pasáží: viz např. str. 35-39, kde autorka vyhledala ve španělské ústavě několik případů, které označuje jako specifické rysy jazyka používaného ve španělské ústavě. Pomínou-li, že není přesně jasné, proč jako ukázkové vyhledala právě ony příklady a ne jiné, a to že většina je opatřena (patrně?) překladem do češtiny, jeden příklad nikoliv, u jednoho příkladu zase figuruje patrně český srovnatelný význam (str. 37), tak mne i přesto není jasné, proč se uchyluje k takto poněkud plytkému pokusu o analýzu daného žánru po stránce morfosyntaktické, jestliže tématem jejího diplomního úkolu má být analýza lexikální? Drobnou poznámku mám i k části „terminologické“ – kapitola 7+ glosář na str. 46, v níž se autorka zamýšlí nad vhodnými možnostmi, jak překládat některé termíny: domnívám se, že pro posouzení vhodnosti či nevhodnosti užití překladatelské strategie a následně i při navrhování protějšků jiných, vlastních, je třeba v první řadě postupovat ve vztahu k (mimo)textovým parametrům výchozího a cílového jazyka. Mohla by se k tomuto diplomantka při obhajobě blíže vyjádřit?

Po formální a jazykové stránce je práce na relativně slušné úrovni. Upozorňuji však na: psaní velkých písmen – str. 42 „český národní korpus“, str. 6, 17 – „Španělské Království“, gramatické chyby: str. 20: „jeho pravomoci byli uvedené“, prohršky proti větné skladbě: str. 23: „první přímo zvolený prezidentem“, nesprávná citace obou příjmení Alcárase Varóa v textu (např. str. 32) i v seznamu literatury. Příliš nerozumím ani zařazení textu u termínu „indulto general“ do glosáře na str. 48.

Závěr: Závěrem konstatuji, že práce Jany Bornové vyhovuje požadavkům na bakalářské práce kladeným. Práci doporučuji k obhajobě a předběžně hodnotím jako **velmi dobrou**, s tím, že výsledná známka bude stanovena na základě obhajoby.

V Českých Budějovicích, 9. června 2017

PhDr. Jana Pešková, Ph.D.

